

GÖKLERE GÖMÜLEN KAHRAMANLAR

Türk milleti, tarihi boyunca birçok kahramanlığa imza atmıştır. En büyük destanı ise sadece Türk tarihinin değil, tüm dünya devletlerinin tarihine de geçmiş olan “Çanakkale Destanı”dır.

Her şey 18 Mart günü Çanakkale’yi yılların kiniyle bakan büyük donanmanın sarmasıyla başladı. İngilizler, Fransızlar, Yunanlılar ve Anzaklar gibi neden savaştıklarını bilmeyen milletler dahi Türk askerine toplarla, bombalarla, en gelişmiş ateş kusan silahlarıyla saldırdı. Türk askeri ise daha 14-15 yaşında ama yüreğinde büyük bir vatan sevgisi ve gururla, az olan cephanesine rağmen, üstlerine yağın kurşun yağmuruna aldırılmadan, göğsünü mermilere siper edip cesurca ve yüreğindeki büyük imanla karşılık verdi.

Ya kadınlar? Evladı cephede, evlerinde haber bekliyorlar; saçlarına kınalar yakıp vatana kurban diye gönderdikleri evlatlarının şehit haberlerini. Yürekleri sızlasa bile ağlamıyorlar, ayakta dimdik durmaya çalışıyorlar. Çünkü evlatları şehit oldu, vatani için gözünü kırpmadan canını feda etti. Kimisinin elinde tüfek yoktu, sabahlara kadar nöbet tutmamışlardı, şehit olmamışlardı; ama cepheye cephane taşımaları, cephede yaralıları tedavi etmeleri ve buna benzer birçok zikredemediğimiz fedakârlıklar yapmaları sonucu onlar “Çanakkale’nin Kahraman Kadınları” oldular.

Cephede geceyle gündüz birbirine karışmıştı. Adeta gök parçalanıyor, atılan mermi ve toplarla. Cephane az, yiyecek yok, düşman var gücüyle saldırmış, zaman ise en az olan şeydi Çanakkale’de. Etraf kan gölüne dönmüş, Çanakkale’nin toprakları Türk askerinin asil kanına bürünmüş. Ölen askerlerin sayısı belli değil. Düşman ilerledikçe ilerliyor. Mehmetçiğin dilinde: “Allah! Allah!” sesleri yükseliyor. Aman Allah’ım nedir bu vahşet? Etrafta cehennem ateşleri

yanıyor. Buna rağmen Mehmetçik'teki o ne müthiş bir cesaret Ya Rabbi? Göğsünü mermilere siper edip izin vermiyor ata yadigârı vatan toprağına, düşmanının girmesine. Düşman kindar planının birini kaldırıyor bir diğeri uyguluyor, vatanın kilidi olan Çanakkale'de. İlerlemeye çalışıyor ama bir türlü bir adım kadar bile ilerleyemiyordu. Onları durduran kimdi? Cephanesi az olan, askeri az olan, siperler arasındaki mesafenin çok kısa olduğu, en öndekilerin öldüğü ve hemen arkasındakilerin de öleceğı muhakkak, olanları gören ve yiğit atalarının yaptığı gibi onların yerine geçen Mehmet'ti, onları ilelebet durduran. Düşman bu azim ve yürek gücünün karşısında daha fazla dayanamıyor ve çaresiz çekilmek zorunda kalıyor. Mehmetçik, düşmanı İzmir'den döktüğü gibi Çanakkale'den de denize döküyor. Ve Çanakkale o zamandan beri Türk insanının bir küfrü, bir zulmü daha düşmanının başına yıktığı bir destan olarak anılıyor.

Ey, Çanakkale'm! Söyle bana kimler öldü topraklarında? Hangi kadınlar sırtında aziz vatan için cephane taşıdı? Söyle bana Çanakkale'm! Adına kimler türküler, şiirler, sözler yazdı? Söyle bana, benim rahat yatağımı kimler kanıyla ısıttı? Söyle ki hakkına girdiğimin kim olduğunu bileyim. Söyle bana, kimler güzelliğini cehennem ateşiyle yakıp ısınmaya çalıştı? Söyle bana Çanakkale'm! Söyle bana...

Seni ve şehitlerini unutturmamak için Çanakkale'm, altın harflerle hangi gök kubbeye yazsam, oradan ihtiyacımız olduğunda nasıl indirsem seni yeryüzüne? Yeryüzü mü? Yeryüzüne indiremem Çanakkale'm, yeryüzüne indiremem! Sen bu yeryüzüne sığmazsın. Ancak göklerin uçsuz bucaksız yüreğı, sonsuza dek bünyesine alır seni!

Melike DELİAHMETOĞLU
Şehit Necdet Orhan YB Ortaokulu 8/A
BARTIN
TÜRKİYE MANSİYONU